

DENIS LUKEŠEVIČ
Utopija časa

Čas po pravilu za vse nas poteka enako; sekunda je sekunda, minuta je minuta, ura je ura, leto je leto. Vsi mi imamo obveznosti, zmenke, določene ure kdaj moramo biti kje in če izbereš določeno skupino ljudi, ki imajo isto obveznost ob isti uri bo hitro razvidno, da ta s časom določena obveznost ni za vse enaka. Nekateri čas obravnavajo kot stalnico, katera se ne spreminja, drugi pa kot približno enoto za uravnavanje dogodka z drugimi. Za nekatere čas poteka počasneje, za druge hitreje.

V utopiji čas ni določena enota, pač pa od vsakega posameznika samega definirana in izvršena dejavnost, s katero lahko razpolaga kakorkoli hoče. Lahko bi rekli, da v utopiji časa, sam čas ne obstaja. Umetniško delo prikazuje, kako različno lahko vsak od nas dojema čas. Vsaka ura, ki sestavlja delo ima svojo specifično nastavljeno uro, ki je osebno dojetanje časa določene osebe v skupini ljudi. Skupine ljudi se velikokrat zbirajo ob določeni uri, a za marsikogar je ta ura malce prehitra ali prepozna, za druge pa idealna.

PETRA JERIČ
Membrana

Delo z naslovom Membrana gledalca vodi v razmišljanje o obstoju varnega prostora. Dandanes se namreč človek v svetu težko počuti popolnoma varnega tako v fizičnem kot tudi psihološkem smislu. Inspiracijo sem našla v koži, kot največjem človeškem organu oz. čutilu, ki deluje kot nekakšen ščit med okoljem in notranjimi organi, ter jih na tak način varuje. Je nekakšne vrste membrana med telesom in okoljem. Koža me je navdušila predvsem iz vidika večplastnosti, neprepustnosti, raznovrstne teksture in barve. Nekakšno vrsto membrane najdemo tudi v maternici v času nosečnosti, ko le ta predstavlja idealni prostor za nerojenega otroka. Seveda tudi maternica ni povsem varen prostor. Je torej tak prostor sploh možno najti ali je njegov obstoj utopičen?

IVANA JOVANOVIČ
Selftopia

Tema, o kateri sem razmišljala, je tesno povezana z raznolikostjo ljudi. Kaj je tisto kar nas povezuje in kaj ne. Idejo o idealnem svetu, utopiji in strmenju k isti imamo vsi, le da so te ideje različne pri vsakem posamezniku. Zato k ideji o univerzalni utopiji pristopam dokaj skeptično. Po drugi strani pa, če govorimo o osebni utopiji, vemo, da so ideje, želje in misli vsakega posameznika, odvisne od njegovih izkušenj in da so iste nagnjene k spremembam. Na tej stopnji preidemo k samoanalizi in sprejemanju samega sebe. To sedaj lahko pripišemo moji viziji osebne utopije. Izbrala sem selfi fotografijo in vrata, ki predstavljajo prehod iz enega prostora v drugi, prehod iz distopije v utopijo. Skozi povečevanje določenih detaljev; oči, nos, usta, lasje, povečujem svoj obraz do najmanjših vidnih pixlov, z namenom samospoznanja osebne utopije.

KATARINA RUS
Mehurček

Ideja ideala se vedno začne v naši glavi. Zato izhajamo iz utopije, ki jo lahko ustvarimo sami. Brez obremenitev in oziranja na druge. A kljub temu brez da komurkoli škodujemo na kakršenkoli način. Torej zaenkrat ostajamo v glavi. V idealu nad katerim imamo popoln nadzor in ga spreminjamo in preoblikujemo po želji in našem trenutnem vzgibu. Ta ideal ne potrebuje protiuteži ali kontrasta da bi ostajal željen, ker ga vedno lahko dosežemo in si ga približamo brez da bi se zanj morali opravičevati ali ga komu opredeljevati. Da pa bi utopičen svet v glavi izdelali resnično dovršeno in to možnost dali tudi drugim okoli nas, je potrebna tišina. Tišina je prijeten oddih in odpira vrata v glasnejši svet kot si ga lahko zamislimo. Včasih postane celo oglušujoča. Tišina je tista zaradi katere se zatečemo k mehurčku in je tista, ki nam njegovo notranjost pomaga zapolniti. Vprašanje je le, kakšen mehurček si boste ustvarili vi.

MARK CVELBAR
"Utopija"

Delo je komentar na do sedaj neuspešno realizacijo utopij, za kar lahko okrivimo nehomogenost družbe in negativne lastnosti posameznikov. Namiguje, da možnost za zares srečen obstoj ali popolna odsotnost le-tega obstaja še le po prehodu v alternativno dimenzijo, ki jo trenutna tehnologija in nivo razmišljanja ne moreta opisati ali kvantificirati. Samomor predstavlja zaveden izhod iz življenja, s tem, ko prenehamo živeti, predajamo svoj obstoj v neznano, a v veri, da nas na drugi strani čaka konec težav, ki so nas pripeljale do te odločitve ali pa celo boljši obstoj. Zaključimo lahko, da samomor predstavlja neke vrste vrata v utopično realnost ali pa popolno odsotnost le-te. Ogledalo v strogo fizikalnem smislu odraža svet okoli nas, realnost. A človeška psiha v njem najde mejo med zavestnim in podzavestnim. Delo se poigrava s turobno simboliko zanke za obešanje, ki pa je preko manjših sprememb predrugačena v objekt, ki gledalca z direktno provokacijo sili k razmisleku.

PETRA FRANK
Kokon

Občutek varnosti je tisti, ki človeku ustvari notranji mir. Otrok je zaščiten v maternici, bubo obdaja kokon, človek se počuti varneje zaščiten s sloji oblačil. Hiša nam predstavlja zatočišče, živali so varnejše v gnezdih, rovih, brlogih. Obdamo se s stvarmi, ki nam vzbudijo prijetnost, harmonijo... domačnost. Ustvarimo si dom. To je naš kokon. Naša maternica, kjer se počutimo varni. Že sam občutek domačnosti v nas vzbudi toplino in prijetnost. Gre za stanje, ko smo obvarovani pred groznjo po nevarnosti ali izgubi. V kokonu se skriva utopičen svet iz katerega popolnost ne more uiti. Notranjost kokona je fikcija popolnega sveta, kjer so vse zapisane želje izpolnjene. Gre za odklop iz sedanjosti ter doživetje nepopisnega občutja notranjega miru. Kaj je zate utopija? Kakšne želje imaš? Vstopi v kokon, zapiši jih in jih doživi.

ALENKA MORE
Popolna utopija

Utopija pri moji temi je fantazija o popolnosti, idealu, ki si jo lahko vsak posameznik razlaga in predstavlja po svoje. Fizična podoba telesa je bila in je še vedno zelo pomembna, spreminjala se je lahko zaradi oblačil ali z oblačili. Lepotni ideal se je skozi zgodovinska obdobja spreminjal, vedno pa je to bilo zdravo, nedeformirano, nepoškodovano, nepohabljeno telo. Telesa: visoka, nizka, pritlikava, vitka, debela, z velikimi prsmi, z malo zadnjico, s širokimi boki,... vsakdo nosi v sebi preplet najrazličnejših potreb, želja, konfliktov, čustvenih stanj, občutij in utopij. Z vsakim ovojem, lupino ali zidom se začenja dialektika bivanja znotraj in bivanja zunaj. Pri tem se postavlja vprašanje njegovega površja. Kako ga doživlja tisti, ki je na njegovi notranji, in tisti ki je na zunanji strani? Ali ovoj notranja dogajanja skriva ali razkriva na svojem površju? Kako vidim sebe in kako čutim sebe? Kako vidim sebe in kako vidim sebe videno? Izpostaviti se s svojo podobo, izstopati iz množice, biti opažen, slediti sebi tudi v delanju svojega telesa drugačnega od ostalih, a zaradi tega biti ogrožen? Smo sploh sposobni odmisлити opazovalce, se razbremeniti njihovih pogledov in sodbe? Človek potrebuje utopijo, ki mu daje upanje in cilj v katerega usmerja svoje želje.

ANJA MEDLE
Ecotopia

Delo imenovano Ecotopia govori o odnosu človeka in okolja/narave, ekološki ozaveščenosti in nasploh odnosu družbenega sistema in razvijajoče se tehnologije. Koncept dela temelji na noveli Ernesta Callenbacha Ecotopia (1975), ki opisuje ekotopično ureditev družbe in življenje v prihodnosti. V ekotopični družbi leta 1999, drevo predstavlja vir življenja. Danes leta 2019, pa skoraj ni posameznika ki ne bi uporabljal vsaj enega Applovega izdelka. Torej jabolko, sadež drevesa. Ali nas bo v prihodnosti prehranjevala tehnologija ali narava, za koga bomo bolj skrbeli in kaj bomo bolj razvijali? V mojem ektopičnem sistemu, se ta začne in konča v posameznikovi glavi. Z razmišljujočim umom tvori svojstveno ureditev po kateri živi. Skupaj tako predstavljata drevo, dejanja pa sadove. Potemtakem ne jabolka (hrana) iz jablane in ne iPlodovi (tehnologija) iz "drevesa" Apple, niso tisti, ki bodo oblikovali naš družbeni sistem v prihodnosti, temveč človeški um.

GAŠPER GAJŠEK
Knjiga pritožb in pohval

Knjiga pritožb in pohval je knjiga, ki se navadno nahaja v prostorih s storitveno dejavnostjo, kot so na primer trgovine, restavracije, lokali... Namen hranjenja te knjige je, da potrošnike kot lastnik storitve povprašate o kakovosti svojih storitev, ali o tem kaj bi še lahko izboljšali kot tudi o tem, s čimer niso bili zadovoljni. S tem je potrošniku omogočeno izražanje lastne volje, ki bi ga lahko aplicirali na zakonitosti državnih volitev. Zapis v knjigo pritožb in pohval zagotavlja tako tajnost in popolno anonimmnost potrošnika ter njegove volje, v kolikor sam želi ostati anonimen. Edina razlika, ki ne enači volitev in knjige pritožb in pohval je ta, da izražena volja potrošnika ni uveljavljena. To pomeni, da potrošnikov zapis v kolikor ta ostane anonimen, v procesu spreminjanja politike prostora ne šteje nič.

ANA BOŽOVIČ
Utopija

Vsak človek ima individualno vizijo utopije, idejo, ki ni oprijemljiva in je ni možno definirati. Ta ideja je iskrena le dokler ostaja na stopnji vizije, sanj oziroma sanjarnjenja. Najbolj močna je dokler se je ne utemeljuje, omejuje po načelih družbe v kateri živimo. Triptih Hieronymus Boscha "Vrt uživanja" mi je bil sprotna inspiracija za formo inštalacije, ki se sestoji iz treh različnih segmentov, ki pripovedujejo svoje zgodbe združene v eno samo. Poleg konstrukcije so me inspirirale tudi čudesne slike in napeljale da utopijo vidim kakor sanje. Izkoristila sem koncept triptiha, ki je naslikan kakor cerkvene slike oltarjev. Ohranila sem okvirje v katerih je shranjena moja vizija utopije oziroma "sanj" o utopiji, kot o svetu kjer je vse mogoče.

Univerza *v Ljubljani*

KLARA REŠETIČ
Štirinajsto drevo

Osnovna narava utopije je, da preobrazi resničnost, da jo preobrazi znotraj naše percepcije. Da nam za hip iztrga izpred oči to samoumevnost, kar si razlagamo kot vsakdanjost, in nam jo nato vrne, obrnjeno na glavo. S tem nam ponudi novo vizijo, novo možnost, da razkrijemo mehanizme, s katerimi tvorimo to, kar imenujemo resnično, in začnemo kreirati nekaj neresničnega. Nekaj nemogočega, nekaj nezamisljivega, skrajno tujega. Na temo utopije želim ustvariti inštalacijo, ki služi kot preobrazba realnosti, oziroma že poznanega prostora. Glavni cilj mojega dela je odgovoriti na vprašanje kako na preprost način spremeniti že obstoječi prostor razstave - v tem primeru drevored, pri čemer bi čim manj posegala vanj. Če je v drevoredu do zdaj trinajst dreves, lahko realnost oz. vsakdanjost le-tega spremenim tako, da dodam še eno, štirinajsto drevo; s tem dobimo novo vizijo prostora.

NINA ŽNIDARŠIČ
Vesolje

Neskončnost je kot temen prostor, ki se nikoli ne konča, nima mej. V njem izgubiš občutek za čas. Ko gremo spat, se uležemo v posteljo in zapremo oči. Naše telo in dihanje se umirita. Telo in misli sprostimo, in jim prepustimo svobodno pot v domišljjski svet. Tam ni pravil, skrbi in omejitev. Svoje občutke bi realizirala v obliki padajoče zavese, katero bi obesila na krošnje drevesa. Zavesa bo bila v okrogli obliki, s katero bi ponazorila mehko, predstavljala pa bi naš planet. Zavesa bo iz črnega polivinila, da preprečim kakršne koli snope svetlobe, saj želim ustvariti popolno temo. V notranjo stran zavese, na polivinil bi namestila led lučke, plastične zvezde... vse kar me spomni na fantaziranje. Želim, da je zavesa prijetno doživetje in ena sama velika fantazija, čarovnija. Cilj je, da se vsak posameznik sprostí in spusti v svet sanjarjenja. V svet v katerem se izgubiš in ga sprejmeš kot svojega, v katerem ti je prijetno, kjer dobiš občutek prevladovanja nad vsem. Naj misli pobegnejo pred vsakdanjimi problemi in obveznostmi.

SAŠA DRAGAŠ
Utopija hrane

Utopija je opis skupnosti, ki temelji na skoraj popolni kvaliteti, je torej vizija okolja, ustvarjena z našo domišljijo. Moje razmišljanje o temi in inspiraciji kot je utopija je zelo raznovrstno. Spontano začnem sanjariti o svoji vrsti utopije, svojem okolju in doživetju istega. Razlago utopije pa sem največkrat povezovala z časom in našimi občutki. Predstavljam si naše občutke ter kaj bi najraje počeli ko nas nihče ne gleda, kakšen preformans bi zase odigrali in z njim pustili umetniški pečat. Umetnost in utopijo sem na nek način združila z hrano. Utopija hrane. Na inovativen način prikazujem umetniško delo, ki nastaja med samo predstavitvijo. Odločila sem se ustvariti sliko z hrano, kot glavnim elementom. Z različnimi sestavinami, različnih barv in struktur tvorim sliko na platnu. Gre za spontano dogajanje tokom razstave. Z spontaním sodelovanjem publike in ostalih sodelujočih pri razstavi dobimo na platnu umetniško delo.

KARIN GOSENCA
Lahko noč

Kot utopijo si predstavljám nekaj, kar je mirno, spokojno, nekaj kar nam daje občutek božanstvenosti in miru. Kadar se naše telo in misli umirijo in pobegnejo v čaroben svet, kjer ne obstajajo stvari, katere bi nas težile. Tak občutek nas spremlja, ko se zvečer uležemo v mehko, čisto, udobno posteljo in zapustimo skrbi. Našim mislim damo prosto pot, da zaidejo po svoje. S tem namenom sem ustvarila bombažno blazino, na katero se lahko s celim telesom uležemo. Ideja je, da se v blazino ugreznemo, da se v njej izgubimo in zatavamo v svoj svet. Blazina je okrogle oblike, da poudarja mehko. Na različnih mestih je napolnjena z različnimi polnili, od poliesterskih polnil, ki so zelo mehki in puhasti, do piskajočih mehkih igrač, katere zvok nas vrne v otroštvo in prav tako z bombažnimi trakovi, ki so reciklirani. Blazina je bele barve. Bela ponazarja popolnost, jasnost. Je čista, nedolžna, polna in dokončana. Je barva novih začetkov in prebuja odprtost in rast. Ponuja občutek miru in mirnosti, udobja in upanja. Veliko ljudi uporablja belo barvo kot spomin na svojo mladost, na tisti čas, ko so bila njihova življenja lažja in manj zapletena. Z blazino želim poustvariti občutke, ki jih dobimo med spanjem, takrat ko je naše telo umirjeno in sproščeno, naše misli pa kreirajo svoje domišljjske poti.

KARMEN HOČEVAR
Metamorfoza

Delo predstavlja razmišljanje, kako bi lahko stanje metamorfoze/preobrazbe aplicirala nase. Sestavlja ga proces nastajanja avtoportreta, ki nastane kot produkt meditacije. Naše faze razvoja so vizualno dokaj dolgočasne v primerjavi z metulji, vendar pa ravno tako odrastemo. Rekla bi da je eden večjih prehodov v našem življenju predvsem ta, iz brezskrbnega otroka do neke odgovorne osebe. Kot majhna deklica sem z največjim veseljem naokoli skakala bosih nog. Spomnim se, kako se je pomlad bližala h koncu in dnevi so bili vse toplejši. Da se nebi prehladila, mi je mami vedno govorila, da ko bom videla prve bele metuljčke, takrat lahko šele okoli bosa »letam«. Tako sem samo še čakala in iskala te bele metuljčke. Danes ko jih zagledam so le še lep spomin na poletne dogodivščine. Narava je čudovita in preobrazja se skupaj z nami, ali pa mi z njo saj ona bo ostala, ko nas dolgo več ne bo. Ali bo res? Pravijo, da se je na poljih, kjer poteka intenzivno kmetovanje prisotnost metuljev drastično zmanjšala. Ena izmed preobrazb v ljudeh bo moral biti tudi naš odnos do narave in okolja v katerem živimo.

MARIGONE GASHI
To je naš dom

Naš planet je osamljen delček v kozmični temi okrog nas. V vsem silnem prostranstvu ni nobenega namiga, da bo pomoč prišla od drugod in nas rešila pred nami samim. Zemlja je edini svet za katerega vemo, da je življenje. To je naš dom, to smo mi, to so vsi, ki jih ljubimo. Če hočemo ali ne za zdaj ostajamo na Zemlji, kjer se učimo ponižanosti, in nam daje možnost, da se naučimo kako biti boljši drug do drugega in varovati ter ljubiti naš edini dom, ki ga trenutno poznamo. Bolje rečeno, kot so ga poznali naši predniki, ko ni bilo toliko onesnaževanja, predvsem onesnaževanja s plastiko. Dandanes je veliko ekoloških problemov, eden izmed njih je plastika. Zemlja je lahko naš vrt, ki ga lahko obvladamo in iz katerega lahko zraste nekaj plodnega, nekaj užitnega, le skrbeti in negovati ga je potrebno. Prenehajmo z uporabo plastike, naša hrana lahko uspeva na našem vrtu in ni potrebno, da je zapakirana v plastiki. Ohranitev Zemlje je skupinsko početje, skupina ki se poda v novo dogodivščino. Dogodivščina proti onesnaževanju.

U T O P I J A .

Prostorska instalacija v drevoredu kmetije Kogl.

Velika Nedelja

Razstavljajo študentke in študentje prvega letnika magistrskega študija Oblikovanja tekstilij in oblačil, Oddelka za tekstilstvo NTF, Univerze v Ljubljani.

Ana Božović, Mark Cvelbar, Saša Dragaš, Petra Frank, Gašper Gajšek, Marigone Gashi, Karin Gosenca, Karmen Hočevar, Petra Jerič, Ivana Jovanović, Denis Lukešević, Anja Medle, Alenka More, Klara Rešetič, Katarina Rus, Nina Žnidaršič.

Mentor: prof. Dušan Kirbiš